

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Venerabilis Patris D. Hludowici Blosii Abbatis Lætiensis
Ordinis S. P. N. Benedicti Tomus Posterior Margaritum
Spirituale**

Blois, Louis de

Monasterii Campidonensis, 1672

Append. Obedientiæ bonum, inobedienciæ malum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45885](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45885)

obsequium, & mundum.

fectione fragilitateque propria stimulis indignationis acerbius agitari, discere quietè ferre ipsius passionistuae molestiam quàm intus affligeris: & intemptivè tunc non proferas ea ad quæ dicenda spiritus tuus importunè te impellit: sed de his quæ te angunt loqui differ (si fieri potest) donec Dei gratia mentisque serenitas redierit.

DOCUMENTUM V.

Obedientia, & proprii sensus abnegatio.

Alterius voluntatem potius, quàm tuam, facere amare; & iudicio alterius tuum iudicium facile submitte, proprio sensui nunquam protervè inhærens, neque aliquid sanctæ obedientiæ præponens.

A P P E N D I X.

Obedientia bonum, inobedientia malum.

1. Vera obedientia exhibenda erga omnes, sine discussione, sine mora, ordinate, & ex animo, in omnibus.
2. Meritum ejus pendet à rectitudine voluntatis, non à magnitudine aut excellentiâ operis.
3. Excellentissimi fructum obedientiæ, verag abnegationis.
4. Nullum opus contra obedientiam factum peccat Deo placere.

I. **S**vblimis planè virtus est obedientia, quam purè & simpliciter exhibitam Deus præfert quibuslibet alijs operibus atque

exercitiis, quantumvis excellentibus & sanctis.

Verus obediens non solum majoribus, sed & sibi æqualibus, atque etiam minoribus, alacriter in his quæ licita sunt obtemperat. Non discutit apud se, quàm juvenis aut imperfectus sit Superior qui jubet.

Non judicat frivolum vel inutile esse quod præcipit: sed audito ejus mandato, mox omnibus alijs, quæ tunc intermitteri possunt, intermissis, animo paratissimo jussa exequitur.

Non tanquam hominì, sed tanquam Deo obedientiam impendens, & propter Deum etiam præsentem minùs rectè viventem reverenter honorans, sincerumque ac dulcem affectum & benevolum animum erga eum gerens: memor verborum illorum Domini Iesu, *Qui vos audit, me audit, & qui vos spernit, me spernit.*

Purioris & integrioris vitæ amator obedit tunc quoque quando agnoscit voluntatem Superioris, licet mandatum ejus expressum non interveniat.

Vbique paratus est seipsum deferere; & propterea non solum in his quæ sibi placent, verum etiam, ac multò maximè, in his quæ molesta sensuique suo contraria sunt, vult obedire: recogitans, non semper illud esse Deo acceptius, quod hominì est dulcius atque delectabilius.

Enchiridij Patrum Lib. 1.

1. Non discutit quis ille sit qui imperat.

2. An quid imperat.

3. Deum solum imperare cõsiderat.

Luc. 10

4. Non expectat mandatum ubi agnoscit voluntatem.

5. Etiam in molestis.

Michiridi Parvulorff. Lib. 1.

Publi- ca privae, communiæ propriæ antea- qv.

Actiones communes, quæ ad rationem obedientiæ spectant, suis privatis actionibus ex propria electione susceptis semper anteposit, etiam si illæ sibi magis familiares esse videantur, minus que sapiant quàm privatæ. Talis si, fortè sacræ lectioni vel meditationi intentus, evocetur Superioris jussu ad indignum aut vanum aliquod opus, exempli gratiâ, ad quisquilias colligendas; nihil cunctatur, sed statim, absque aliqua contradictione vel dijudicatione, sancta studia illa omittit, ut obedientiam servet, Deum propter Deum convenienter & sapienter relinquens. Nam quod in se vile est ac nullius momenti, dum per obedientiam fit, redditur præstantissimum.

2.

Meritum obedientiæ; 1. Sumitur ex animo, non ex opere. 2. Vt demeritum inobedi- tiæ.

Neque enim ipsa obedientia nomen virtutis ac meritum sortitur ex dignitate rei quæ præcipitur, sed ex bona voluntate illius qui præcipienti fideliter obtemperat.

Gen. 3.

Eodem modo inobedientiæ gravitas in his quæ vel modica videntur, vel in se mala non sunt, ex prava voluntate ejus qui obedire non vult, pensanda estimandaque est. Verbi gratiâ: si quis pomum non edere jussus, superbè mandatum transgreditur, ipse reus punietur à Deo, non quod pomum comederit, sed quia inobediens fuit. Prævaricatio primorum parentum id abundè docet.

O qui sciret, quantus fructus in

virtute obedientiæ lateat, quàm religiosè etiam minima quæ sibi præscripta sunt, impletet! quàm promptè voluntatem alterius, sua voluntate contracta relictaque, faceret!

Omninò Deo charissimus est, qui sic se abnegat. & arbitrium, sensum, judicium, atque consiliū aliorum prudentum libentius quàm suum sequitur: illudque optimum sibi esse credit, quod à voluntate vel electione propria natum seu profectum non fuerit.

Hæc via plana & secuta est: quicumque per eam strenuè graditur, inoffenso pede ad cælestem patriam pergit: & non solum in futuro, verum etiam in præsentis sæculo largam benedictionem accipiet à Domino Jesu, qui pro nobis factus est obediens usque ad mortem crucis.

Possit fieri (sicut Patres affirmant) ut aliquis per promptam, fidem & puram obedientiam altius elevaretur in Deum, quàm si toto decennio in devotarum precum exercitijs diligentissimus fuisset.

Libet addere aliud, quod Sancti asserere solent. Sint, inquit, duo homines, quorum alter in libertate, alter sub obedientia vivat: si is qui liber est aliquo die jejunit, simplicem mercedem consequitur: si verbò ille qui sub obedientia constitutus est, non jejunit eo die, sed secundum præscriptum canonis ac legis cui se astrinxit, continenter & sobriè etiam

Etiam carnibus vescitur; cuperet tamen jejunare, nisi obedientia seu canonis constitutio vel charitas aliud requireret; duplici mercede à Deo donabitur.

Nulla virtus, nullum virtutis opus Domino placet, si vitio inobedientiae contaminetur.

Uti inquam displicet quidquid per inobedientiam deliberato animo fit, etiamsi alioqui pium ac laudabile sit quod agitur. Nam, ut sacra Scriptura testatur, melior est obedientia quam victima, & quasi scelus idololatria est, nolle acquiescere.

Hæreses non aliunde sumunt originem, quam ex superbia & inobedientia: hæretici enim suum sensum proteritè sequuntur, & decretis Ecclesiae Catholicae parere, propriumque iudicium iudicio illius submittere nolunt.

Si quis fervens spiritu rigorem abstinentiae, seu cujuslibet sanctae actionis austeritatem ad præceptum Superioris non mox deponeret, postea verò poenitentia ductus absque mora corrigere se & obedire vellet, tam facile indulgentiam inveniret apud Deum, quam facile veniam apud Imperatorem obtineret is, qui strenuè adversus hostes dimicando

ipsum Imperatorem ex improvise paululum læsisset.

DOCUMENTVM VI.

Humilitatis doctrina.

NUnquam alicui te præferas, nunquam aliquem contempnas. Omnium vilissimum indignissimumque te esse existima, omnibus te subijce, omnibus propter Deum inservire desidera: & eos qui te monent aut reprehendunt (etiam si inferiores videantur) æquanimiter audi: magis eligens culpam humiliter agnoscere, quam contentiosè ac superbè teipsum excusare.

APPENDIX.

Comparatio humilitatis & superbie.

1. Magna superbia est, velle se unum hominum ceteri præferre.

2. Humilis aliorum virtutes cogitat, & suis vitiis pensat.

HOC præceptum, sicut & præcedens, demonstrat iter rectum, commodissimumque compendium, ad vitæ perfectionem & æternam gloriam obtinendam.

Cùm Regis & mendici secundum animam æqualis sit dignitas, secundum carnem æqualis infirmitas (uterque enim animam imagine Dei insignitam, & corpus mortale habet) mirum

Lll 2 valdè

Enchiridii
dii Parvulorum.
Libr. 1o.

1. Hominem homini se præferre, superbia actus est.

1. Quia homines in anima & corpore paræ sunt.

